

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **H. N. H.**, nar. X, X,
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova 1417/25,
110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064, náměstí
Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 8. 2018, čj. MV-5346-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 20. 11. 2017, čj. OAM-10615-13/DP-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla dle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena, neboť žalobce neplnil účel povoleného pobytu (výrok I.); dle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nebyla platnost žalobcova povolení prodloužena, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území ČR (výrok II.)

2. K žalobcovu odvolání byl rozhodnutím žalované ze dne 28. 8. 2018, č.j. MV-5346-4/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněn výrok prvoinstančního rozhodnutí tak, že žádost se zamítá podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a platnost povolení k dlouhodobému pobytu se neprodlužuje, neboť žalobce neplnil účel pobytu.
3. Žalobce se žalobou ze dne 20. 9. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 1. 10. 2018, domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalované a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.
4. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

5. Žalobce nesouhlasil s argumentací žalované, jíž odůvodnila zamítnutí, resp. potvrzení zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaná nesprávným a žalobcově konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem. Z prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta proto, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území, s čímž žalobce nesouhlasil.
6. Žalobce opětovně uplatnil svoji námitku (učinil tak již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí), že správní orgány dovozovaly své závěry pouze z žalobcova výsledku. Dle jeho názoru se s ní žalovaná naprosto nedostatečně vypořádala. Podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V tomto případě správní orgán učinil závěr týkající se činnosti žalobce toliko na základě jím popsané činnosti, kterou poskytl při výsledku. Ministerstvo tak učinilo, aniž by mu byly známy bližší okolnosti právních vztahů, které při činnosti žalobce pro WITTE Nejdek, spol. s r. o. vznikaly mezi ním a touto společností. Odpovědi žalobce na dotazy byly obecné, konkrétních právních vztahů se nedotýkaly. Správní spis tedy neobsahuje žádný podklad, z něhož by bylo možno spolehlivě dovodit, že mezi zadavateli konkrétních prací ve WITTE Nejdek, spol. s r. o. a žalobcem vznikaly právní vztahy, v jejichž rámci fakticky docházelo k realizaci závislé práce v pracovněprávním vztahu. Žalobce v tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35, který definuje institut závislé práce následovně: *„Společným rysem všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce z roku 2006 je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce [§ 5 písm. e) bodu 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti] obviněnému prokázat naplnění všech*

těchto znaků - zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném stavu.“

7. Stran prokázání výkonu nelegální práce na základě provedeného jediného výsledku a jeho způsobilosti prokázat nelegální zaměstnávání, žalobce dále zmínil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 11. 2014, č.j. 30 A 18/2014-80, kde se uvádí: *„K tomu, aby bylo možné v konkrétním případě dospět k závěru, zda se jednalo o závislou, resp. nelegální práci, je nezbytné, aby byl skutkový stav zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Zjištěný skutkový stav musí skýtat oporu pro jednoznačný závěr o tom, že byly naplněny všechny znaky závislé práce, tj. osobní výkon práce, soustavnost výkonu práce, výkon práce jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, existence podřízenosti.“*
8. Žalobce uvedl, že dotázání se úřadu práce a kontrola obchodního rejstříku neposkytují dostatečně zjištěný skutkový stav nad rámec tvrzení uvedených žalobcem během výsledku. Žalovaná však *de facto* pouze výše uvedenou námitku žalobce odmítla. Je samozřejmě pravdou, že účastníci řízení jsou povinni označovat důkazy na podporu svých tvrzení, avšak stejně tak je závazná pro správní orgán povinnost zakotvená v § 3 správního řádu, tj. zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Výše uvedenou citaci lze pak na případ žalobce dle jeho názoru vztáhnout, neboť správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí jasně uvedl, že *„není pochyb, že se žalobce na území České republiky po celou dobu posledního povoleného pobytu a minimálně do 26. 7. 2017, kdy byl sepsán protokol o výsledku, věnuje výdělečné činnosti ve společnosti WITTE Nejdek. Taková činnost však v žádném případě nejeví znaky podnikatelské činnosti.“* Z tohoto důvodu žalobce ve svém odvolání citoval výše uvedené rozhodnutí, ve kterém se jednalo o výkon závislé práce. I pokud by žalobce těchto závěrů správního orgánu prvního stupně nedbal, je výše citované rozhodnutí možné vztáhnout na jeho případ, neboť podstatou rozhodnutí není, že se jedná o závislou práci, ale že při popisu činnosti a právních vztahů vycházel správní orgán toliko z výsledku účastníka řízení, jako tomu bylo v případě žalobce, tedy v rozporu s § 3 správního řádu.
9. Dále žalobce namítal, že nedostatek samostatnosti jako znaku podnikatele, jak jej popisuje žalovaná [*„(...) sám si neurčuje, jaká bude jeho pracovní doba, sám nerozhoduje, jakou činnost, jakým způsobem bude vykonávat“*] je zcela lichá, jelikož i dle výkladu jednotlivých pojmových znaků podnikatelské činnosti komentované znění zákona říká, že se nemusí nutně jednat o neomezenou činnost. *„Samostatnost výkonu výdělečné činnosti znamená, že podnikatel vykonává výdělečnou činnost podle své vlastní úvahy. V mezích práva tedy sám rozhoduje o tom, jaké výrobky bude vyrábět, jaké služby bude poskytovat, za jakou cenu je bude prodávat, nabízet apod. Rozhoduje o tom, zda bude tuto výdělečnou činnost vykonávat osobně nebo bude zaměstnávat pracovníky, jejichž práci v takovém případě organizuje. Na druhou stranu požadavek, aby podnikatel vykonával výdělečnou činnost samostatně, neznamená, že není v provozu své výdělečné činnosti omezován (například právními předpisy) nebo ovlivňován prostřednictvím různých formálních nebo neformálních vazeb.“* [Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1-654). 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2014, s. 1605. ISBN 978- 80-7400-529-9.]. Z toho vyplývá, že podnikání nemusí být úplně samostatné, bez jakýkoliv instrukcí a omezení a nedostatečné zjištění skutkového stavu a vztahů mezi žalobcem a firmou WITTE Nejdek, spol. s r. o. nemůže vést k jednoznačnému závěru, že se jedná o závislou práci.

10. Žalobce dále namítal porušení § 57 správního řádu. Otázka výkonu závislé práce a nelegální práce je předběžnou otázkou, o které nejsou správní orgány oprávněny rozhodovat. Posouzení výkonu závislé práce (kterou naplňování činnosti společnosti dle správních orgánů je) a výkonu nelegální práce je dle žalobcova názoru předmětem předběžné otázky. Správní orgány v této právní věci nejsou oprávněny stanovit, že došlo k výkonu nelegální práce. Výkon nelegální práce je správním deliktem [§ 139 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“)] a činění závěrů o spáchání správního deliktu je pak vyňato § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu ze záležitostí, o nichž správní orgán může činit vlastní úsudek. Odkaz žalované na § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti je zde bez významu, neboť se jedná o výkladové ustanovení zákona o zaměstnanosti, se kterým následně tento zákon operuje. Avšak výkon nelegální práce je správním deliktem a jeho spáchání musí být potvrzeno pravomocným rozhodnutím příslušného správního orgánu, kterým není ani Ministerstvo, ani žalovaná. Do nabytí právní moci takového rozhodnutí se dle zásady *in dubio pro reo* musí hledět na potenciálního pachatele tohoto správního deliktu jako by se ničeho nedopustil. Správní řízení o tomto deliktu nebylo s žalobcem do současného dne ani zahájeno. Z tohoto důvodu nebyly správní orgány oprávněny závěry o výkonu nelegální práce, a tedy spáchání správního deliktu učinit, a tudíž není možné, aby výkon nelegální práce byl důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, přestože takto důvod k zamítnutí žádosti správní orgán prvního stupně formuloval a žalovaná tento závěr aprobovala. Žalobce nad rámec výše uvedeného považoval tento postup za rozporný s § 2 odst. 2 správního řádu, tj. za uzurpování pravomoci, která správnímu orgánu nebyla svěřena, a dále za postup v rozporu s § 3 správního řádu, neboť skutkový stav pro tvrzené závěry správního orgánu není dostatečně zjištěn.
11. Žalobce rovněž namítal porušení § 89 a § 68 odst. 3 správního řádu, které spatřoval v naprostém ignorování odvolacích námitek žalobce proti úvahám ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalovanou. Žalovaná pouze odkázala na odůvodnění přiměřenosti rozhodnutí obsažené na stranách 5 a 6 prvoinstančního rozhodnutí, čímž toto odůvodnění *de facto* aprobovala, avšak nijak se nezabývala žalobcovými námitkami. Žalobce byl toho názoru, že přestože správní orgán prvního stupně ve svém odůvodnění věnoval posouzení přiměřenosti na první pohled dostatek prostoru, obsahově přiměřenost dopadu rozhodnutí odůvodnil naprosto nedostatečně.
12. Dle § 174a zákona o pobytu cizinců platí, že správní orgán je povinen: „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“ Uvedený výčet je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí. Je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, znamená to, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou přiměřeností. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti pak žalobce znovu připomněl § 3 správního řádu, který stanovuje povinnost správního orgánu dostatečně zjistit skutkový stav. V této

souvislosti nemůže obstat, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře a své úvahy postaví na domněnkách a nepodložených tvrzeních tak, jak správní orgán v tomto případě bezpochyby činil.

13. Dále, je naprosto nepřipustné, že správní orgán přiměřenost dopadů rozhodnutí odvozoval od pobytového statusu jeho družky, jejíž žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu sice byla v době vydání prvostupňového rozhodnutí zamítnuta, avšak nepravomocně. Stejně tak žalobce nesouhlasil se závěry správního orgánu, že nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu, pokud napadeným rozhodnutím dochází pouze k neprodloužení povolení k pobytu, nikoliv k zákazu pobytu. S tím žalobce kategoricky nesouhlasil a doplnil, že správnímu orgánu je jistě známa problematická situace kolem tzv. visa pointu a lhůt, které Ministerstvo vnitra pro vyřízení případných žádostí o pobyt má. Ministerstvo vnitra téměř ve všech případech tyto lhůty není schopno dodržet a ochrana účastníků řízení proti nečinnosti je často neúčinná s ohledem na přehlčení jak Ministerstva vnitra, tak soudů. Žalobce je ztrátou povolení k dlouhodobému pobytu *de facto* nucen vycestovat do země původu a vzhledem k výše uvedenému je velmi pravděpodobné, že toto vycestování bude dlouhodobého charakteru. To může mít značné důsledky na jeho sociální vazby v České republice a především na jeho ekonomické aktivity na území republiky. V situaci, kdy je tedy správní orgán povinen postupovat dle § 3 správního řádu, bylo jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že žalobce buďto vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo ho jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně se uvedené náležitosti pokusil zjistit sám jiným způsobem. Pokud však meritorní rozhodnutí správního orgánu obsahuje pouze omezenou úvahu o přiměřenosti dopadů rozhodnutí, případně úvahu postavenou na domněnkách a nesprávných závěrech správního orgánu, jak je tomu v tomto případě, jedná se o porušení 174a zákona o pobytu cizinců, ale také § 3 správního řádu. Ani v nadsázce nelze hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž správní orgán tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

14. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 12. 11. 2018. Argumentačně vycházela z obsahu prvoinstančního, resp. napadeného rozhodnutí a navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

15. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
16. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, *soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*
17. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, *soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.*
18. Při jednání před soudem dne 8. 12. 2020 zástupce žalobce i žalovaná setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
19. Žaloba není důvodná.

20. Rozhodnutími správních orgánů obou stupňů bylo rozhodnuto tak, že žalobcova žádost se zamítá podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a platnost povolení k dlouhodobému pobytu se neprodlužuje, neboť žalobce neplnil účel pobytu.
21. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.*
22. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
23. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, *Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní na území účel, pro který bylo vízum uděleno.*
24. Žalobci byl pro období od 18. 6. 2015 do 17. 6. 2017 povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání (OSVČ). Dne 29. 5. 2017 žalobce podal žádost o jeho prodloužení. Na základě výzvy Ministerstva k prokázání provozování živnosti nebo výkonu jiné podnikatelské činnosti žalobce předložil 10 faktur za rok 2015 (všechny pro společnost KNL spol. s r. o.), 9 faktur za rok 2016 (všechny pro společnost AMEPOL Capital s. r. o.) a 6 faktur za rok 2017 (všechny pro společnost AMEPOL Capital s. r. o.). Ministerstvu bylo z úřední činnosti, resp. činnosti jiných správních orgánů známo, že AMEPOL Capital s. r. o. přiděluje občany Vietnamu společnosti WITTE Nejdek. Vznikly mu tak pochybnosti o plnění účelu žalobcova dlouhodobého pobytu.
25. Stran prvé z uplatněných námitek [pochybení v dovozování závěrů (pouze) z výsledku] soud uvádí, že podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí: *„Správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství.“* To se stalo a žalobce před správním orgánem vypovídal dne 26. 7. 2017.
26. Pro posouzení věci není rozhodný stav formálněprávní, tj. stav vyplývající ze žalobcem předložených listinných dokladů, nýbrž stav faktický. Ten byl prokázán žalobcovou jasnou a srozumitelnou výpovědí. Na podkladě obsahu této výpovědi nelze dospět k jinému závěru, než ke kterému dospěly správní orgány, tedy že v žalobcově případě nebyl naplněn jeden ze znaků podnikání, a to znak „samostatnosti“, resp. „vlastní odpovědnosti“. Závěr žalované je zcela správný, přičemž žalovaná vycházela striktně ze skutečností tvrzených samotným žalobcem. Na základě skutečností vypovězených žalobcem nelze považovat výkon jeho činnosti za podnikání, a to právě pro absenci znaku „samostatnosti“ a konání „na vlastní odpovědnost“. Byl to žalobce, kdo vypověděl, že práci vykonával podle pokynů mistra společnosti WITTE Nejdek, spol. s r. o., a to na přiděleném místě, ve stanovené době, za použití materiálů a pomůcek, které žalobci poskytuje mistr společnosti WITTE Nejdek, spol. s r. o. Žalobce výslovně uvedl, že se řídí pokyny třetí osoby. V dané věci byl zjištěn skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Jak již bylo uvedeno shora, pokud

měl žalobce za to, že vše probíhalo jinak, než jak sám jasně a srozumitelně vypověděl při svém účastnickém výslechu, bylo na něm, aby tuto jinou skutkovou verzi správním orgánům přestřel. Vzhledem k tomu, že to však neučinil, nebyly správní orgány povinny provádět žádné další důkazy k prokázání této netvrzené skutkové verze reality. Skutkový stav byl totiž řádně objasněn účastnickou výpovědí žalobce. Nepřílehavá je v tomto smyslu i citace z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 11. 2014, č.j. 30 A 18/2014-80, která, tak jak byla uvedena, *a priori* nevylučuje vycházet pouze z účastnického výslechu. Námitka nebyla důvodná.

27. Nedůvodná byla i tvrzení co do porušení § 57 správního řádu. Prvoinstanční správní orgán sice argumentoval žalobcovou nelegální prací, avšak žalovaná na str. 8 napadeného rozhodnutí konstatovala, že „výkon nelegální práce žalobcem nebyl prvoinstančním správním orgánem dostatečně prokázán“; proto došlo skrze napadené rozhodnutí ke změně výroku rozhodnutí prvoinstančního (vypuštěn výrok II.).
28. Konečně, soud nepřítakal ani námitkám týkajícím se tvrzeného zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Nedá se říci, že by správní orgány v tomto případě vystavěly svoji argumentaci na domněnkách. Naopak, vyšly především ze základních faktů, tj. že příbuzní tvořící žalobcovu tzv. nukleární rodinu (manželka, děti) žijí ve Vietnamu a že délka dosavadního žalobcova pobytu v ČR byla ke dni rozhodnutí 9, resp. 10 let, přičemž žalobce přicestoval do ČR ve věku 37 let. Ergo, převážnou většinu života prožil v domovské zemi. A rovněž nebylo možno odhlédnout od toho, že odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, ani žaloba neobsahují konkrétní stran tvrzeného dopadu.
29. Vzhledem k tomu, že žádná z uplatněných námitek nebyla důvodná, soud žalobu ve smyslu § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

[V] Náklady řízení

30. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 8. 12. 2020

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu